

Η ΦΤΩΧΟΥΛΑ

ΑΦ' τὸ μικρὸ σπητάκι σου, τὴν ταπεινὴ φωλιά σου,
Τόσ' ἀνεξήγητη χαρὸ σκορπιέται 'ς τὴν καρδιά μου
Τόσην ἐντύπωσι 'ς τὸ νοῦ γεννᾶ ἡ κατοικιά σου,
Π' ὅταν διαβαίνω ἀπὸ σιμά, χάνω τὰ λογικά μου.

⌘

Τῆς ἐκκλησιᾶς ὁ λίθανος, μοῦ φαίνεται πῶς πνέει,
'Απὸ τὰ παραθύρια σου γύρω 'ς τὴ γειτονειά σου·
Καὶ μὲ ἀγνώριστη φωνὴ μέσ' τὴν καρδιά μου λέει
Πῶς χύνει μόσχο καὶ ὄροσιὰ τὸ κάθε πάτημά σου.

⌘

Τὸ ταπεινὸ γλυκό σου φῶς, ποῦ φαίνεται τὸ βράδυ,
'Ἄστρο γιὰ μὲ εἶναι λαμπρὸ 'ς τὴν τόση μοναξιά,
Διώχνει τοῦ πονεμένου νοῦ τὸ ἔρημο σκοτάδι
Κι' εἰρήνη κ' ἀγαλλίαση μοῦ φέρνει 'ς τὴν καρδιά.

⌘

ὦ! τότε σὲ στοχάζουμαι μικρὴ φτωχὴ Μαρία
Μέσα 'ς τὸ κρεββατάκι σου, 'ς τὸν ὕπνο νὰ ἡσυχάζης·
Μοῦ φαίνεται νὰ αἰσθάνουμαι παρθενικὴ εὐωδία
Πῶς χύνουνε τὰ στρώματα κ' ἡ κλίνη ποῦ πλαγιάζεις.

⌘

Τριγύρω πώς απλώνεται μία τόση θεία λαμπάδα
 Π' ὁ νοῦς μου τρέμει νὰ τὸ 'πῆ, νὰ 'ξηγηθῶ φοβοῦμαι.
 Σκοτίζονται τὰ λογικά, 'ς τὴν τόση σου ὠμορράδα
 Κι' ὅ,τι ὠνειρεύθηκα ὁ φτωχός, ὦ! πλειά δὲν ἐνθυμοῦμαι!

ἜΣ ΤΗΝ ΑΝΝΑ

ΜΗΝ λησμονήσης, Ἄννα μου, ποτὲ μὴ λησμονήσης
 Τόσο γλυκεῖα ἐνθύμησι ποτὲ ἀφ' τὸ νοῦ μὴ σβύσης.
 Μὴν λησμονήσης τὴ βραδυὰ ποῦ κάθε μία ματιὰ σου
 Μ' ἔλεγε μ' ἄγνωστη φωνή, τί ἀγροίκαι ἢ καρδιά σου.
 Μέσα 'ς τὴ τόση ταραχὴ μεσ' 'ς τοῦ χοροῦ τὴ ζάλη
 Γλυκὰ 'ς τὸ χέρι ἀνάπαυες τ' ὀλόχρυσο κεφάλι,
 Καὶ τὰ γλυκὰ σου βλέμματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπλανοῦσες,
 Σὰν κάτι ἀπόκρυφο γλυκὸ μέσ' 'ς τὴν καρδιά νὰ κλειοῦσες.
 Πολλοὶ σ' ἐκαμαρῶνανε πῶς εἶσαι εὐτυχισμένη
 Μέσ' 'ς τὸν ἀνθὸ τῆς νιότης σου παρθένα ζηλεμένη.
 Μὰ ἐγὼ ποῦ ξέρω μοναχὸς τὰ τόσα βάσανά σου,
 Βαρεῖα βαρεῖα ἀναστέναξα, γιὰ τὴν πλαστὴ εὐτυχία σου.
 ὦ! νὰ 'μποροῦσες, Ἄννα μου, τὰ στήθια σου ν' ἀνοίξης
 Ἔς τοὺς ὄσους σὲ ζηλεύουνε, καὶ τὴν καρδιά νὰ δείξης,
 Θὰ βλέπανε τὴν εὐτυχιά τὴν τόσο ζηλεμένη
 Ἄφ' τῆ δικῆ σου τὴν καρδιά πόσο εἶν' μακρὰ καὶ ξένη.

Ἐν Ζακύνθῳ

Δ. Θ. Μάργαρης